

A város annyira kicsi volt és sötét, s az utcák annyira szűkek, a házak meg olyan alacsonyak és lepusztultak, s az ég fölöttük meg annyira alacsony, hogy a legszívesebben azt mondta volna, *ez nem ugyanaz a város*, egyidejűleg viszont el kellett ismernie, hogy mégis, ez a város pontosan az, de valahogy mintha másolat lenne, mintha csak emlékeztetne, de hajszálpontosan, az eredetire, viszont csak

másolat, nem az igazi, mivel, ebben reménykedett, hogy az igazi csak ezután következik, ült egy hűvös és hatalmas szobában, egy óriási és fölöttébb kényelmetlen fotelben, s próbálta a gondolatait összpontosítani, ahogy tanították neki, de nem ment, mert mindig csak idáig jutott, hogy ez nem az, és mégis az, és máris elakadt, mivel a különbséget a kettő között csak roppant nehezen tudta volna megfogalmazni, vagyis sehogyan sem, mert nem csupán a feladat volt nehéz, de nem ment ennél tovább az agya sem, nézte a pattogó tüzet egy kandallóban, igyekezett nem tudomást venni a rettenetes mézszagról, mely zavarbaejtően összekeveredett a penészszaggal, és azt kívánta, bárcsak itt lenne vele az a fiatalember, és hogy ugyanakkor bárcsak ő ne lenne itt, miközben egy másik hang azt mondogatta benne, hogy megérkezett, itt is volt tehát egy megoldhatatlannak tetsző feladvány, amit nem tudott megoldani, mert hogy tegyen különbséget aközött, hogy innen azonnal mennie kell, s hogy végre itt van, ahová vágyott, és ahol újra látni akarja mindazt, amit egyszer a történelem és a személyes balszerencse elrabolt tőle, mit tegyen, bámult a tűzbe, és nem is tudott volna hová máshová, mert a fotelt, melyben a rugók össze voltak törve, és nyomták az ülepét, úgy állították be, hogy kizárólag a tüzet nézhesse, és semmi mást, ami – mint hamarosan kiderült – inkább előnyösnek bizonyult, mert a hatalmas szoba a maga sajátos szagával még semmi volt ahhoz képest, amit tapasztalnia kellett benne, mikor végre felállt, hogy a számára rendkívüli megpróbáltatások után megmozgassa kissé a tagjait, mert körülnézett, merre induljon el, hogy balról kezdje-e a sétát, vagy jobbról, de nem tudta elkezdni semerre se, mert a szoba fel volt díszítve, de úgy, hogy elakadt a lélegzete, mikor bevezették, még annyira magánkívül volt, hogy nem látott ebből semmit, most azonban meglátta, hogy az egész helyiség keresztül-kasul van futtatva színes girlandokkal, vagy nem is girlandok ezek, ráncolta a homlokát, mikor megpróbálta kitalálni, mik azok ott összevissza a falon

a magasban, nem, nem girlandok, hanem hát nagy valószínűséggel karácsonyfa-díszítésre használt ezüst- és aranyfüzérék ezek, de hát akkor most ennyire közel van a karácsony, kérdezte elbizonytalanodva a báró, nem, nem, nem, ennyire nincs közel, és lejjebb eresztette a tekintetét, de még mindig nem mozdult el a fotel mellől, mert megpillantott egy hosszú asztalt, egy amolyan durván faragott, oszloplábú s pókhálókkaal erősen beszótt asztalosmunkát, és ez az asztal tele volt miskakancsóval, különböző méretű, de ugyanabból a műhelyből származó miskakancsók sorakoztak ott a legnagyobb összevisszaságban, amikor pedig elfordult onnan, akkor a másik oldalon meg azt vette észre, hogy a falra, ahonnan a mészszag jött, rengeteg népi hímzést helyeztek el, de igazán megijedni csak akkor ijedt meg, amikor felfedezte, hogy ezek a szintén nagy összevisszaságban felrakott népi szőnyegek hatalmas szegekkel vannak felerősítve, egyszerűen beleverték őket a falba, és még ki is látszott a fejük, biztos, hogy jól tartsanak, milyen különös szokás, meresztette rájuk a szemét a báró, s elindult bal felé, és körbejárt egyszer, aztán körbejárt másodszer, és csak akkor érezte, hogy mennyire, de mennyire nincs erő a lábában, de nincs erő a testében se, sehol, úgyhogy jobb, ha lefekszik, gondolta, körbenézett, de nem látott sehol egy ágyat, ezért kiment a szobából a folyosóra, hogy hívja a személyzetet, de nem volt személyzet, senki nem volt, így aztán elindult maga, hogy megkeresse a hálóhelyiséget, de minden ajtó, amelyen megpróbált benyitni, le volt zárva, és általában lakatokkal, de hát nem volt mit tenni, kutatnia kellett tovább, amikor meghallotta, hogy valaki a távolban nagyon halkán fúr valamit, úgyhogy elindult arrafelé egy keresztfolyosón jobbra fordulván, a fúrás zaja erősödött, és aztán lenyomott egy újabb kilincset, és az a kilincs engedett, belépett az ajtón, s egy munkásforma ember pattant föl térdeplő helyzetéből, s a kezében tartott kis csavarozógépet mintegy védekezően maga elé tartva azt mondta, hogy isten hozta a nagyméltóságú urat, de mást

nem mondott, néztek egymásra, és mindketten eléggé zavartan néztek, amit aztán a báró oldott fel azzal, mert alig bírt már állni a lábain, hogy megkérdezte az embertől, nem tudja-e véletlenül, merre van itt az ő hálósobája, mire az, egyik kezében a csavarozógéppel, a másikban meg csavarokkal, az övéen pedig egy bőr szerszámotaskával elkezdett mentegetőzni és vádaskodni, de nem lehetett érteni, miért mentegetőzik, és ki ellen gerjedt haragra, mindenestre csak mondta, mondta, hogy őneki azt mondták, este tízig kell végeznie, és ő itt nyugodtan dolgozott, de azt nem mondták, hogy nem tíz lesz az, hanem olyan adjuramistenderögtön, viszont az egészről azok tehetnek, akiket nem nevezett meg, viszont többször is intett feléjük a magasba a csavarbehajtóval, azok, ismételte meg egypárszor, és fenyegetően meglengette ezt a csavarbehajtót, ő meg csak ácsorgott a bejáratban, de úgy érezte, már nem sokáig bírja ezt az ácsorgást, lefeküdni, motyogta, és elég szerencsétlen benyomást kelthetett, mert az a munkásforma ember egyszer csak elkezdett arról beszélni, hogy amúgy jó helyen jár, mert ez az ő hálósobája, vagyis, tette hozzá, és elvörösödött, ez lesz az, mire a báró erőltlenül arra kérte, hogy csak mutassa meg, melyik az ágya, mire a válasz ismét elbizonytalanította, mert ez az ember csak megismételte, hogy ez *lesz*, aztán tett egy lépést félre, és rámutatott maga mögött egy ágyra, de még nincsen kész, toldotta hozzá, és nyelt egy nagyot, mire a báró odalépett, és csak annyit kérdezett tőle, hogy megengedi-e, hogy ő most ráfeküdjön egy kicsit, hát ráfeküdni, állt egyik lábáról a másikra az az ember, azt tulajdonképp már lehetne, hát akkor, tudja, én ráfeküdnék, felelte erre a báró, és egyik kezével megnyomkodta az ágyat, hogy nem fog-e leszakadni, vagy valami hasonló, mert igaz, ami igaz, az ágy tényleg nem volt kész, hisz ez az ember még tényleg ezen dolgozott, viszont neki már nem volt több ereje sem a beszédre, sem pedig arra, hogy mi akar ez lenni az ágygal, csak leült rá, aztán lehajolt, és miközben az a munkásforma

ember csak bámulta, mit csinál, lassan kifűzte a cipőjét, aztán levetette a zakóját, és miután megtapogatta a belső zsebét, és kivett belőle egy borítékot, az ágy végébe dobta, na, de várjon már az úr, ugrott oda ekkor az ember, és lesöpörte az ágy tetejét, s próbálta lesimogatni az egyelőre még csak úgy hevenyészve odadobott matracot, de a báró már feküdt is rá erre a matracra, ő meg teljesen bedühödött, mert arról nem volt szó, hogy ez lesz, hogy a báró úr munka közben egyszeriben csak megjelenik, neki azt mondták, este tízig van idő befejezni a munkát, mert hisz a Várból még csak most hozták át, és neki kell ez az idő tízig, úgyhogy odaült az ágy szélére, és elkezdte mondani neki, hogy még meg kéne erősítse a csapokat, mert azt vállalta, hogy rendbe hozza, de ez így még nincs rendbe hozva, ő, ült görnyedten a maga koszos overálljában az ágy szélén ez az ember, és leengedte a csavarbehajtót az ölébe, nem vállal olyan munkát, amit nem tud elvégezni, és ezt ő, ha az úr így fekszik rajta, nem tudja elvégezni, ráadásul, tette hozzá mérgesen, ezen az ágyon, így, ebben a formában, ő nem javasolná még az úrnak a fekvést, mert ezen az ágyon, megmondja ő kereken az úrnak, csak cickányok meg cigányok aludtak eddig, mert csak úgy be volt ez az ágy dobva egy mocskos sarokba a Várban, onnan cipelték át a délután, és ő csak akkor kapta kézbe, hogy dolgozzon rajta tízig, de még csak fél nyolc van, és neki még a csapokat meg kéne, ha az úr megengedné, nem beszélve arról, nézett a báró lehunyt szemébe, de egyre elkeseredettebben, hisz egyre nyilvánvalóbb volt, hogy ő erről az ágyról ezt a nagyurat nem kelti fel, ez idefeküdt, és nem és nem akar felkelni, pedig ő tízig vállalta el, ült meggörnyedve az ágy szélén, a báró meg mellette mozdulatlanul a hátán és azokkal a behunyt szemekkel, és mit mondjon erre ő, mindig ez van, a munkásembernek itt nincs jövője, mindenki azt hiszi, hogy neki a bőre alatt is pénz van, meg hogy csak úgy özönlenek hozzá a megrendelések, milyen megrendelések?!, kiáltott fel vádlón az asztalos az ágy szélén, miről

beszélnek ezek, jó, ha egy hónapban nyolc-tíz összejön, és az is csak ilyen firli-franci meló, és mutatta a szabad kezével, hogy mennyire firli-franci, mert tudja az úr, mennyit keresek én ezzel?, nem tudja, de én megmondom magának, ötezer forintot kértem, adunk háromezer-ötszázat, mondták erre, és ebben, képzelje el, benne van a benzinpénz is, pedig neki a Krinolinból kell bejárnia, ha dolgozni akar, most is a Krinolinból jön, és ez legalább hatszáz forintnyi benzin, feltéve, hogy egyáltalán kap benzint, mert most például, mesélte tovább szomorúan a mozdulatlan bárónak, napok óta nincs, odamegyek a benzinkútra, itt ni, a Vár mögött, és tessék, ki van téve, hogy benzin nincs, kérdem én, mit akar ez jelenteni, mert már nemegyszer kedvem lett volna odaakasztani ezeknek egy másik táblát, hogy hát akkor mi van?, ha benzin nincs, mi lenne más egy benzinkúton, ha nem benzin, kérem, ezeknek ott fönt, és felmutatott a mennyezetre, persze tökmindegy, hogy neki, a kisembernek van-e benzin, vagy nincs, nekik van, görnyedt előre még jobban, és rákönyökölt a térdére, s a két tenyerébe támasztotta a fejét, és a többi azokat nem érdekli, mert itt van ő, megvan a szakvizsgája, de képzelje el csak az úr, hogy ugye, olyan világ van, amikor többirányúnak kell lenni, úgyhogy neki, mondta, megvan a víz- és központifűtés-szerelői, megvan a villanyszerelői, de még vasárnaponként, persze télen, csak télen, megy disznót is vágni mint böllér, mert azt is kitanulta, és arról is megvan a papír, és még így is, tudja az úr, mennyi jön össze egy hónapba, egy semmi, mert ott van még aztán az adó, meg az ilyen illeték, meg az olyan járulék, de mindegy, nem akarja ő untatni az urat, csak feküdjön nyugodtan, mondta beletörődve, s felkelt az ágyról, a báró még mindig nem mozdult, és a lehunytt szemek is maradtak úgy, ahogyan azokat lecsukta az előbb, na, de most mihez kezdjen, a báró úr úgy fekszik ezen a... valamin, mint egy darab fa, most hogy hagyja itt magára, menjen el?, és ha valami baja lesz, kinek a nyakába varrják, naná, hogy az övébe, de mi a fenét

csináljon, itt akkora a felfordulás, mióta tegnap kiköltöztették az árvagyerekeket, hogy itt élő embert nem talál, ezek itt hagyták, neki, rázta meg a fejét tehetetlenségében, na, de tényleg, mi az ördögöt csináljon, mert egy takaró vagy egy párna a feje alá, semmi sehol, ő asztalosmester, nem szobanővér vagy szállodai személyzet, hol vannak itt azok, akik felelnek ezért az egészért, letette az ágy mellé a behajtógépét, lábujjhegyen az ajtóhoz ment, és kinézett a folyosóra, de az annyira kihalt volt, mint amennyire gondolta, hogy kihalt, de erre most elöntötte megint a méreg, dühében odacsapott egyet az ajtófélfára, és azt mondta magában, hát a családtagom nekem ez az ember, hát mit törődök itt vele, megyek haza a francba, s már indult vissza a behajtógépéért, s már kapcsolta volna le a szerszámosságát, hogy bepakoljon mindent a ládába, amikor csak úgy a saját balszerencséjére visszanézett rá, és csak most vette észre, hogy fekszik ez ott, hogy ugyanis lelóg a lába az ágyról, de annyira lelóg, hogy tulajdonképpen, ahogy végigfeküdt rajta, csak a térdhajlatáig ért neki, a térdtől lefelé a lába többi része csak úgy lógott lefelé a padlóra, nézte ezt a két lelógó lábat, és egyszerűen nem tudta megtenni, hogy ott hagyja, egyszerűen, mesélte otthon este, mikor hazaért a Krinolinba, nem volt szíve otthagyni magára, ez az igazság, mert hát hogy hagyhatta volna ott azt az öregembert egy takaró, egy párna, egy semmi nélkül, ezért aztán elindult a folyosón, és megpróbált találni valamit, de fönt minden ajtó le volt lakatolva rendesen, viszont amikor lement a lépcsőházban a földszintre, ott már talált bőven muníciót, mivel az egyik helyiség telis-tele volt ágyneművel, nyilván ide hányták be az árvák után, mikor tegnap teherautókkal elvitték őket innét, na, ő összefogott ott egy készletet, mesélte, és szépen felment, vissza az öregúrhoz, és betakarta a paplannal, és becsúsztatott egy párnát is a feje alá, a lelógó lábai alá meg – hát nem véletlenül hívják őt ezermesternek! – összerakott gyorsan székéből meg pokrócokból egy olyan kis helyre lábtámaszt,

na, arra szépen ráemelte azokat a vézna, mert olyan kis pipaszár lába volt neki, magyarázta a feleségének, szóval, ráemelte őket erre a pótágyfélére, és azzal eldöntötte, hogy innen most már uzsgyi, fejezte be a beszámolót, és bele-
szagolt a levegőbe, hogy mi lesz vacsorára, úgyhogy szép csendesen rácsukta az ajtót, és hagyta, hadd aludjon az a szegény, ha már ennyire le se szarták, hogy otthagyták egyedül, pontosabban neki, hogy oldja meg a dolgot ő, ahogy tudja, míg azok meg ki tudja, hol veregették a seg-
güket örömiükben, hogy nem nekik kell, ott van a jó bolond Markevic, cével, kérem, és ez én volnék, mutatott magára az asztalos, mert még a nevemet se tudják leírni rendesen, hogy Markovitz, kérem, tézével, majd az kitalál valamit, nyilván ezt mondogatták valami jó kis sörözőben, majd ő megoldja a dolgot, ha már egyszer úgy hívják, ezermester.